

Sygn. akt: I C 2000/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 30 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Witold Cieślik

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Kurdziel

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. C. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. C. (1) kwotę 34.000 zł (trzydzieści cztery tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.834,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 1.700 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 2000/16

UZASADNIENIE

Powódka J. C. (1) wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 34 000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią w wypadku samochodowym męża J. C. (2) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 stycznia 2016r., a także zasądzenia kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 9634 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 13 stycznia 2005 r. w wypadku samochodowym zginął jej mąż J. C. (3), a sprawca tego śmiertelnego w skutkach wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową strony pozwanej.

Zdaniem powódki wysokość dochodzonego zadośćuczynienia jest w pełni adekwatna do cierpienia doznanego przez nią wskutek śmierci męża, która nie tylko zachwiała jej poczuciem stabilności i bezpieczeństwa, ale wpłynęła też na obniżenie standardu i reorganizację jej życia, wymuszając zmianę miejsca zamieszkania. Krzywda jej jest tym większa, że śmierć męża przyszła nagle i była dla niej wielkim traumatycznym przeżyciem.

Zdaniem powódki należne jej zadośćuczynienie winno kształtować się na poziomie 80 000 zł, a przy uwzględnieniu 50 % przyczynienia zmarłego do wypadku, winna otrzymać od strony pozwanej 40 000 zł, otrzymała zaś tylko 6000 zł, co uzasadnia roszczenie wyrażone w pozwie.

Strona pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona pozwana zaproponowała zawarcie ugody, w której strona pozwana wypłaci powódce dodatkową kwotę 15 000 zł zadośćuczynienia ponad już wypłaconą kwotę 6000 zł . Zarzuciła ,że w sprawie adekwatne jest przyjęcie 70% przyczynienia do wypadku zmarłego męża powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 stycznia 2005 r. mąż powódki J. C. (1) J. C. (3), kierując samochodem marki P. wyjechał z drogi podporządkowanej na skrzyżowanie z zamiarem skrętu w lewo , pomimo zbliżania się do tego miejsca samochodu ciężarowego marki V. , przez co stworzył stan zagrożenia kolizyjnego .Kierujący samochodem marki V. J. P., poruszając się z prędkością 70 km/h, przy dozwolonej na tym obszarze zabudowanym prędkości 50 km/h ,nie był w stanie zatrzymać się przed wjeżdżającym na skrzyżowanie samochodem prowadzonym przez J. C. (3) . Możliwość taka istniała przy prędkości dozwolonej , a nawet nieco większej , lecz nie wyższej niż 63km/h.

J. C. (3) w wyniku tego zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci wielonarządowego urazu, powodującego ostrą niewydolność oddechowo – krążeniową , ponosząc śmierć na miejscu zdarzenia.

Dowód: akta tut. Sądu o sygn. IIK (...)

J. C. (3) w chwili śmierci miał 68 lat , pozostawał w związku małżeńskim z powódką J. C. (1) , liczącą wówczas 64 lata , od 38 lat. Małżonkowie mieli jednego dorosłego syna . Zamieszkiwali tylko we dwoje , od 10 lat przed śmiercią J. C. (4) na wsi w R. , gdzie nabyli dom z ogrodem i przez te lata prowadzili jego remont ,zakończony krótko przed śmiercią J. C. (3) . Małżonkowie byli zgodnym , dobrym małżeństwem , wszystko robili razem , cieszyli się wspólnym życiem w wygodnym domu z ogrodem na emeryturze.

J. C. (3) pobierał emeryturę w wysokości powyżej 3000 zł miesięcznie , J. C. (1) w wysokości 1400 zł miesięcznie . Aktualnie powódka utrzymuje się z renty rodzinnej po zmarłym mężu.

Nagła śmierć męża wywołała u powódki daleko idące konsekwencje zdrowotne , kilkanaście dni po jego pogrzebie powódka znalazła się w szpitalu z powodu stanu przedzawałowego. Powódka po śmierci męża wymagała opieki i uwagi ze strony innych osób z powodu poczucia osamotnienia , niemożności radzenia sobie z prowadzeniem i utrzymaniem domu .W związku z powyższym przez około tydzień czasu zamieszkiwało z nią zaprzyjaźnione małżeństwo B. i F. W. , następnie ponad miesiąc kuzynka powódki. U powódki od tego czasu i nadal występują stany depresyjne , w związku z czym powódka zażywa leki antydepresyjne.

Powódka po śmierci męża sprzedała dom na wsi , w którym nie radziła sobie samodzielnie po śmierci męża , miała problemy z dojazdem do lekarzy i na zakupy i zamieszkała samotnie w mieszkaniu w L., gdzie dotychczas sama zamieszkuje . Powódce stale od śmierci męża towarzyszy poczucie osamotnienia .

Dowód:

zeznania świadków : B. W. k 60-61 ,

F. W. k 61,

przesłuchanie powódki J. C. (1) k 61-62,

Powódka J. C. (1) w dniu 16 grudnia 2015r. wystąpiła do strony pozwanej o wszczęcie postępowania likwidacyjnego, domagając się przyznania jej zadośćuczynienia w związku ze śmiercią męża w kwocie 150 000 zł oraz 30 000 zł odszkodowania za pogorszenie się jej sytuacji życiowej.

Strona pozwana przyznała jej zadośćuczynienie w wysokości 6000 zł przy uwzględnieniu 70 % przyczynienia się zmarłego J. C. (3) do wypadku oraz odszkodowanie ze wskazanego tytułu w kwocie 26 306,78.

Dowód: pisma (...) S.A. k 18-21,24-25

pisma strony pozwanej k 22-23,26-27,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka J. C. (1) zasadnie wywodziła swoje roszczenie o zadośćuczynienie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c., wiążąc swoją krzywdę z naruszeniem dobra osobistego ,polegającego na zerwaniu więzi rodzinnych wskutek tragicznej śmierci męża J. C. (3) w wypadku samochodowym z dnia 13 stycznia 2005r.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 314/11 , że „w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i art. 24 k.c.” Zadośćuczynienie winno być ustalane stosownie do okoliczności konkretnej sprawy . Świadczenie przyznane z tego tytułu ma wyrównywać cierpienia spowodowane przedwczesną utratą członka rodziny , skutkującą naruszeniem chronionej prawem więzi i prawa do życia w rodzinie jako dobra osobistego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2014r. , IV CSK 374/13) .Określając wysokość zadośćuczynienia należy uwzględnić skalę doznań osoby bliskiej , związanych z poczuciem osamotnienia , cierpieniami moralnymi i wstrząsem psychicznym wywołanym śmiercią osoby najbliższej , uwzględniając rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzoną ze zmarłym.

Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy), stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne i psychiczne i powinno ułatwić przezwycięzenie przez nią ujemnych przeżyć w tym zakresie.

Biorąc pod uwagę niewymierny charakter szkody niemajątkowej, zadośćuczynienie stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień psychicznych i fizycznych, przy czym wysokość takiego świadczenia powinna stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, jednakże nie nadmierną w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98) W przypadku wyrządzenia krzywdy wskutek naruszenia dóbr osobistych wysokość odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia powinna być ustalona przy uwzględnieniu rodzaju dobra, które zostało naruszone oraz charakteru , stopnia nasilenia i czasu trwania cierpień i poczucia krzywdy z tym związanych .

Istotne znaczenie ma również stopień winy osoby naruszającej wskazane dobra osobiste oraz przyczynienie się poszkodowanego.

Zdaniem Sądu, powódka J. C. (1) wykazała, że śmierć jej męża w następstwie wypadku samochodowego spowodowała krzywdę ,uzasadniającą przyznanie na jej rzecz zadośćuczynienia .

Na podstawie niekwestionowanych zeznań świadków B. W. i F. W. oraz przesłuchania powódki , Sąd poczynił ustalenia , które prowadzą do wniosku ,że powódka była bardzo emocjonalnie związana z mężem , a jego nagła śmierć wywołała u powódki długotrwałą i bardzo traumatyczną reakcję żałobną . Kilkanaście dni po śmierci męża powódka wymagała leczenia szpitalnego w związku ze stanem przedzawałowym.

Poczucie osamotnienia i nieumiejętność samotnego odnalezienia się w nowej rzeczywistości po nagłym przerwaniu 38 – letniego ,zgodnego, dobrze funkcjonującego razem małżeństwa, spowodowało o powódki depresję , z której nadal się leczy . Powyższa sytuacja wymagała zamieszkiwania z nią po śmierci męża zaprzyjaźnionego małżeństwa W. , a następnie kuzynki powódki. W konsekwencji wpłynęła też na zmianę jej planów życiowych . Powódka z wygodnego domu z ogrodem , w którym z mężem liczyli na długie spokojne i wygodne życie, przeprowadziła się do mieszkania

w mieście , w którym żyje samotnie, a zatem jakość jej życia uległa znacznemu pogorszeniu , co ogranicza powódce stopniową eliminację z upływem czasu doznanej traumy.

Mając na uwadze wskazane okoliczności w ocenie Sądu na aprobatę zasługuje wyrażone w pozwie stanowisko powódki ,że należne jej zadośćuczynienie należało przyjąć na poziomie 80 000 zł. Podzielić należało również stanowisko co do 50 % przyczynienia się do wypadku zmarłego męża powódki , co przemawiało w świetle art. 362 k.c. za takim pomniejszeniem niniejszego zadośćuczynienia. Przy takiej ocenie Sąd miał na uwadze ,że w świetle niekwestionowanej przez strony opinii biegłego inż. A. K. mąż powódki J. C. (1) J. C. (3) , kierując samochodem marki P. wjechał z drogi podporządkowanej na skrzyżowanie z zamiarem skrętu w lewo , pomimo zbliżania się do tego miejsca samochodu ciężarowego marki V. , przez co stworzył stan zagrożenia kolizyjnego .Tym niemniej kierujący samochodem marki V. J. P., poruszając się z prędkością 70 km/h przy dozwolonej na tym obszarze zabudowanym prędkości 50 km/h nie był w stanie zatrzymać się przed wjeżdżającym na skrzyżowanie samochodem prowadzonym przez J. C. (3) , a możliwość taka istniała przy prędkości dozwolonej , a nawet nieco większej , lecz nie wyższej niż 63km/h. W tych okolicznościach po połowie , nie jak to przyjęła strona pozwana w 70 % na niekorzyść zmarłego, należało ocenić jego przyczynienie .

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd zasądził na rzecz powódki zadośćuczynienie w kwocie 34 000 zł , jako spełniające swą funkcję kompensacyjną , a jednocześnie adekwatne , czyniąc w ten sposób zadość słusznemu roszczeniu powódki , nie stanowiąc jednocześnie nieuzasadnionego źródła wzbogacenia.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. od dnia 16 stycznia 2016r. , po upływie 30 – dniowego terminu na likwidację szkody w świetle art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych od dnia zgłoszenia szkody.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu zapadło na podstawie art. 98§1-3 k.p.c. , art. 113 ust .1 u.k.s.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Sąd obciążył tymi kosztami w całości stronę pozwaną, która przegrała proces.

Koszty te obejmowały zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4800 zł oraz 37 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictw.

Nieskomplikowany i niepracochłonny charakter niniejszej sprawy po stronie pełnomocnika powódki , sprowadzający się do sporządzenia typowego pozwu i udziału w jednej rozprawie ,nie uzasadniał przyznania wynagrodzenia na poziomie dwukrotnej wysokości stawki przewidzianej wskazanym rozporządzeniem , jak tego domagał się pełnomocnik powódki.

Strona pozwana winna uiścić na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 1700 zł od pozwu , mając na uwadze zwolnienie powódki od kosztów sądowych na wstępnym etapie procesu z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową .

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.